

božím záměrem je tvořit osobnosti.“ Za vůdcovství dr. Dextera konala se velmi věcná diskuse. Problém svobody byl jedním z předmětů diskuse a dal rev. Holtovi příležitost k prohlášení jeho přesvědčení, že v demokratickém národě je možná svoboda myšlení, ale ne svoboda jednání. Hlavní myšlenky shrnuty v resoluci, přijaté pak plenem.

Resoluce sociální skupiny.

1. My, svobodní křesťané, věříme, že Duch vydává svědectví v našem duchu, že jsme dítkami božími a že jsme povoláni spolupracovat, aby království boží přišlo na zemi.

2. Věříme, že to v sobě obsahuje povinnost, tvořit politické a sociální soustavy, v nichž všichni lidé mají příležitost plně rozvinout své tělesné, duševní, mravní i duchovní schopnosti.

3. Věříme, že takové soustavy mají být v podstatě demokratické. Demokracie je společnost tak organisovaná politicky, hospodářsky, mezinárodně a národně, že každý člověk nakládá s druhým jako s cílem, a nikoliv jako s prostředkem; náboženskými výrazy řečeno: společnost, v níž duše všech lidí jsou tak cenné jedna druhé jako jsou Bohu.

4. I když silou okolností žijeme pod jinými soustavami, nemáme ztratit svou víru v demokracii ani přestat o ni usilovat.

5. Důvěřujeme, že budeme-li plnit záměr boží, výsledky se časem objeví, neustaneme nikdy ve své práci, i kdyby se na čas zdála marnou. Kdybychom ustali, bylo by to doznání nedostatku víry.

6. Co bylo řečeno, znamená, že je určitá závaznost pro jednotlivce i pro církve, respektovat svobodu menšin, a demokratickými pochody a nestraničnými způsoby podporovat všechny prostředky, směřující k vytvoření adekvátní politické a hospodářské demokracie ve státě; a mezinárodně, podporovat soustavu, která spojí spravedlnost a bezpečnost.

F. K.

2. Svobodné křesťanství a ekumenické hnutí.

Důležitým doplňkem výše otištěné zprávy ekklesiologické skupiny oxfordského kongresu svobodného křesťanství je článek z pera dr. C. J. Bleekera o svobodném křesťanství a ekumenickém hnutí, uveřejněný v Ročence na r. 1938,*) vydané Svazem svobodného křesťanství. Ukazuje se v něm na dnešní situaci ekumenického hnutí ve vztahu k svobodnému křesťanství, jak na ni upozornil již také článek doc. dr. Hníka: O bohosloveckou základnu ekumenického hnutí. (Nábož. revue, roč. IX., str. 357.) Poněvadž jde o věc velmi důležitou, otiskujeme také tuto informaci sekretáře Svazu svobod. křesťanství.

„Nelze popřít, že ekumenické hnutí je v temných dnech našeho století nejsilnějším ztělesněním dobré vůle a víry, které jsou jedinými silami, jež jsou s to, aby zabránily úplnému zničení společnosti a zachránily lidstvo z mravního šílenství. Je proto třeba věnovat pozornost výsledkům světové konference o „Životě a Díle“ i konferenci o „Víře a Řádu“, které

*) Year Book J. A. R. F. 1938. Utrecht, 1937, str. 28.

se konaly v Oxfordu a Edinburce minulého léta. Jejich rozhodnutí a zprávy přinášejí světu poselství, která budou mít široký ohlas a svobodní křesťané k nim nesmějí zůstat hlouši, neboť vztah svobodného křesťanství k ekumenickému hnutí je věc velké důležitosti.

Řečený vztah je však otázkou obtížnou. Soudíce podle faktů, mohli bychom usuzovat, že svobodné křesťanství má málo co činit s ekumenickým hnutím. Je pravda, že některé z našich členských skupin spolupracují ve Světové alianci a v Stockholmském hnutí; ale to není nic divného, neboť práce v oblasti sociální etiky zřídka má co činit s rozdělujícími theologickými naukami a vyznačuje se vždy duchem tolerance a bratrské lásky. Naproti tomu je skutečností, že ve speciální oblasti „Víry a Řádu“ svobodní křesťané buď nejsou přijímáni jako stejnocenní členové nebo se necítí doma v duchovní oblasti.

Edinburk do určité míry vyjasnil a zároveň zhoršil situaci. Až dosud se očekávalo, že zúčastněné církve vyznávají „našeho Pána Ježíše Krista jako Boha a Spasitele“, ač bylo ponecháno církvím samým, aby se rozhodly, zdali chtějí být voleny za členy či nikoliv. Oficiální zpráva edinburské konference podává výklad této base, který neponechává pochybnosti o jejím pravém smyslu, zvláště ve spojení s faktem, že je učiněno opatření, že církve, které budou tvořit chystanou Světovou radu, že se mají sejít na basi inkarnace. Bude-li tato resoluce přijata církvemi, vznikne nebezpečí, že hnutí „Život a Dílo“, které nemá žádnou theologickou basi, bude postaveno na zúžený základ Edinburku.

Za těchto okolností se může zdát, že se dveře ekumenických shromáždění zavírají svobodnému křesťanství. Proč se trápit pro tuto otázku? Výkonný výbor došel k opačnému závěru. Pověřil sekretariát, aby určil speciální výbor pro studium těchto problémů. Tento ekumenický výbor už začal svou činnost a došel k důležitým závěrům. Učinil návrh, aby Svaz poslal dopis všem svobodněji myslícím lidem v ekumenickém hnutí s žádostí o spolupráci a rozšíření base. A jako samostatný příspěvek svobodného křesťanství k ekumenické theologické diskusi vydá výbor kritickou zprávu o zprávách oxfordské a edinburské.

Můžeme jít ještě hloub a zjistit, že je určitá příbuznost mezi svobodným křesťanstvím a ekumenickým hnutím, které nám dává právo podniknout zmíněné kroky. Co je pravou podstatou ekumenického hnutí? Lidé často tvrdí, že hnací silou je touha po jednotě. Podle našeho názoru je jednota přeháněna. Skutečnou důležitostí ekumenického hnutí je snaha křesťanské církve, prohlásit stanovisko k evangelium a k historickému dogmatu na straně jedné („Věra a Řád“) a k modernímu světu na straně druhé („Život a Dílo“). Svobodné křesťanství zápasí s týmiž problémy. Ideou svobodného křesťanství je nová reformace: oživený význam velké pravdy evangelia a také harmonie náboženské víry a moderní kultury. Proto svobodné křesťanství a ekumenické hnutí mají spolupracovat za přátelských podmínek. Svobodné křesťanství, vycházejíc ze svého principu nové reformace, má provést nové vyšetření hodnot starého dogmatu. Pak bude s to, aby dalo vlastní a cenný příspěvek k velkému dílu ekumenického hnutí.“

F. K.